

גדול:**האומר שמע שמע**

הקורא את שמע, וכופל כל פסוק שתי פעמים, כגון שאומר, "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", **משתקים אותו**, כי נראה כקורא כן כנגד שתי רשויות.

ואין לומר שנראה כקורא שתי פעמים, משום שלא כוון כראוי בפעם ראשונה. כי אין נכון לקרוא את שמע בלא לכוון, שאין לאדם לנהוג בתפילתו למקום, כמנהג שנוהג בחבירו, שמדבר לפניו בלא לכוון, וחוזר ומדבר פעם שניה, ומראה לו בכך שלא כיון בראשונה [=חברותא כלפי שמיא מי איכא], והקורא בלא לכוון, ראוי להכותו במקבת עד שיכוון. ואם כן אין לתלות את חזרתו בחוסר כוונה, אלא בכך שקורא לשתי רשויות.

הכופל כל מילה שתי פעמים, כגון שאומר, "שמע שמע ישראל ישראל ה' ה' אלוקינו אלוקינו ה' ה' אחד אחד", **אין משתקים אותו**, כי בכך אינו נראה כקורא מחמת שתי רשויות, **אבל מגונה הוא**, כי דומה למתלוצץ.

המכנה בעריות

המכנה בעריות הוא זה **שדורש פרשת עריות בכינוי**^א, כגון **כשאמרה תורה "עֲרֹת וְעֲרֹת אִמָּךְ לֹא תִגְלֶה"** (ויקרא י"ח ז'), **לא נתכוונה לערוותם ממש, אלא לקלונם**, וכינתה את קלונם בשם ערוה, וכוונת הכתוב, שלא יגלה קלון אביו וקלון אמו ברבים.

ומבואר במשנתנו, שהעושה כן, ומכנה בעריות, **משתקין אותו**. [וכגון שעושה זאת בתרגמו את התורה בציבור בכינוי, שמתרגם "קלנא דאבוך וקלנא דאימך לא תגלי"].

"ומזרעך לא תתן להעביר למלך"

מולך הוא שם של עבודה זרה, ודרך עבודתה היה, שמוסר בנו לכומרים, והם עושים

^א כינוי הוא, לשון היפך, שמהפך דיבורו לשבח או לגנאי. והרבה יש בלשון חכמים בספרי, "אספה לי שבעים איש ... ואל אראה ברעתי" "ברעתם" היה לו לומר, אלא שכינה הכתוב. כיוצא בדבר "וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב" "כבודי" היה לו לומר, אלא שכינה הכתוב. [רש"י].